

BÖNDÖR PÁL VERSEI

„A CSALÁNOS IHAROSBAN”

Újévi kártya

Új év – új élet? Az lenne... Az anyját!
és a szorongás ami összefogja
így-úgy... a lényemet? Már is a foglya
annak minek megértem a hatalmát?

A tét nem változik. Hát a kamatláb?
De *mi az* ami fordulhatna jobbra?
Nincs kedvem alkudozni már: – Hozomra
nem járna egy kevéssel több szabadság?

Hogy változott is közben a világ?
A vaáli erdőn? A tölgyek alatt?
Idő megállt? Vagy éppen megszaladt?

Vagy az orrunkkal mérjük hogy ki lát
– és mennyire – az orránál tovább?
Hanem a vége – rímnek is vacak.

BORÍTÉKOLT LÉPÉS

Még betakarom a gyerekeket:
pirosak s fehérek mint a retek.
Melléd fekszem lassan – fáradt anyag –
ügyelve hogy fel ne ébresszelek.
És várom hogy a film csak megszakad.

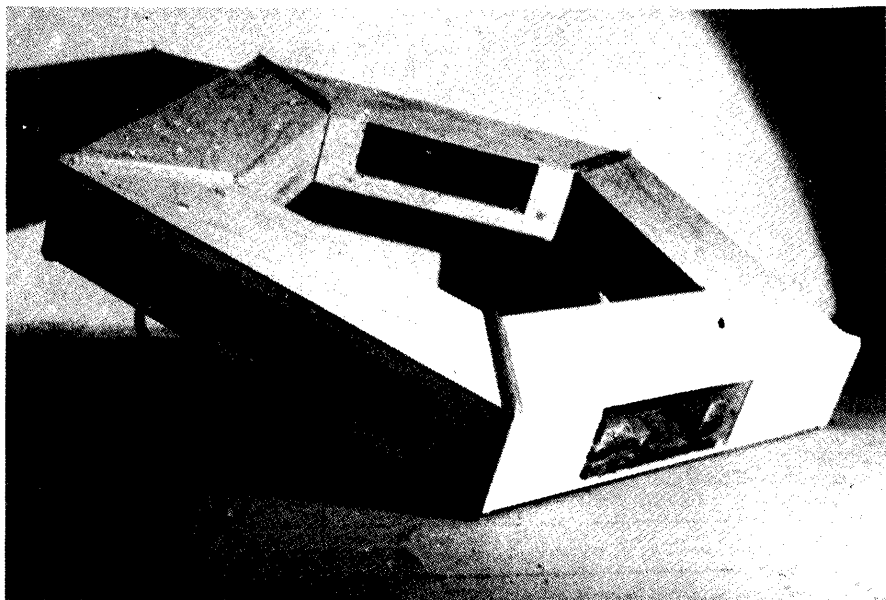
NÉMAFILM

Arról ahogyan
 miután Csokonai Vitéz Mihály
 munkáinak második kötetét
 kiengedtem elzsibbadt kezemből
 az ágyam mellé a padlóra
 átnyúlva feletted
 az éjjeli lámpát eloltani
 mivel azt te a saját
 felségterületedre ügyeskedted
 az első álmodból
 – hátsó gondolatoktól sem mentesen
 és ezért kissé hevesebben vetve át magam melléd –
 felriasztottalak
 és ahogyan te akkor
 – az ember sírjon-e vagy nevéssen? –
 ellöktél magadtól
 hogy a beállt sötétben
 a kihült hálósobában
 visszafelé kezdjen peregni a film
 amelyben most már ölelésre váró
 tested felett nyújtózva
 lámpát gyújtok újra
 Csokonai Vitéz Mihály prózai munkáinak
 hogyan szóljon a vers? hogyan én? hogyan te?

SÖRIVÓK A KERTBEN

Miként a palackból szabadult szellem-
 eskedés úgy szóródom egyre szét.
 A szomszéd és én – két különös jellem –
 uborka sárgarépa dinnye tök
 magjának készítjük elő helyét.
 Ma kedd van? A kedd azt hiszem örök
 e kertben hol a felgyújtott szemét-
 domb füstje csípi az ember szemét.

S lám a szomszéd a viccekből ki nem fogy
bár őt sem tették bölcsebbé az évek
s így nem tud válaszolni arra sem hogy
– de tényleg? –
hol élte (már?) le ezt a negyven évet.

W. W. ANGER: *Materialfluss*, 1990